

RADOŠ BOLČINA, *dramski igralec*

Dramski igralec Radoš Bolčina o tem, zakaj je gledališče bolje čutiti kot razumeti in zakaj ni postal gozdar

“Gledališče ni kraj za intelektualno razglabljanje, ampak prostor izkustva”

VESNA HUMAR

Dramski igralec Radoš Bolčina je pred dnevi osrednje priznanje Mestne občine Nova Gorica na področju kulture, Bevkovo nagrado, sprejel z zanj značilno eleganco. Čeprav o sebi govori, da je v “srednjih letih” in bi bil njegov seznam umetniških dosežkov ter nagrad dovolj vsaj za dva, Radoš Bolčina ohranja mladostno

energijo. In kljub kritični distanci, ki, pravi, pride s kilometrino, tudi mladostno navdušenje.

• **Mnogim Primorcem v osebni izkaznici piše, da so se rodili v Šempetru pri Gorici, ampak vi ste tam tudi dejansko preživeli otroštvo. Je bilo to mestno ali vaško življenje?**

“Res je. Sem Šempetrc na začasnem delu v Grgarju, ki se vozi v službo v Novo Gorico. Rojen sem prav v središču Šempetra. Prvo obdobje svojega življenja sem preživel v tako imenovanem zdravstvenem bloku. Oba moja

starša sta bila namreč zaposlena v bolnišnici. Kasneje smo se preselili na obrobje, na Sipnik, med Šempeter in Volčjo Drago. Takrat je tam še dišalo po gnoju, zdaj, kot po novem pravijo, pa smrdi. V času moje mladosti je bilo predmestje Šempetra še dokaj kmečko in tudi mi smo doma imeli nekaj domačih živali.”

• **Je res, da ste v potoku lovili rake?**

“Tudi to je res. To sem v nekem intervjuju omenil ob čudenju, kako čist je bil takrat potok. Znano je namreč, da potočni raki živijo samo v najbolj neoporečni vodi.”

• **Ne le, da je Šempeter na meji med ruralnim in urbanim, ampak je tudi na meji med dvema državama. Če se ozrete nazaj v otroštvo - kako ste doživljali ta jezikovni in kulturni stik, to bližino različnosti?**

“Seveda smo že kot otroci imeli prepustnice in pogosto smo bili v Gorici. Kot fantje smo mejo prečkali tako rekoč vsak dan, po nujne stvari, recimo rezervne dele za svoja kolesa. Poleg tega smo bili soudeleženi pri univerzalno razširjenem 'švercanju' kavbojk, kave in še marsičesa. Obiskovali pa smo tudi koncerte slavnih tujih glasbenih skupin.”

• **Ste pri pogovoru s carinikom uporabljali svoj igralski talent?**

“Ne, ker mi je primanjkovalo vaje.”

Lahko bi bil tudi psiholog

• **Prav veliko nasprotovanja vaši odločitvi, da posvetite svoje življenje igralskemu poklicu, ni bilo ...**

“Res ne, saj me je k temu pripeljalo življenje, ki so ga domači vseskozi spremljali. Preko recitatorskega krožka na osnovni šoli do dramskega krožka na novogoriški gimnaziji, ki ga je vodil profesor slovenščine Marjan Štrancar. Po opravljenih izpitih na AGRFT se doma niso razburjali, tudi zato ne, ker se je moj brat odločil za študij elektrotehnike ter tako izpolnil željo večine staršev, da vsaj en otrok pripada normalni in oprijemljivi znanosti.”

• **Vaš brat vam je torej kupil svobodo?**

“Ja, in to svobodo uživam še dandanes, za kar sem mu neizmerno hvaležen.”

• **Ste kdaj razmišljali o kakšnem drugem gledališkem poklicu, o režiji, dramaturgiji?**

“V resnici sem razmišljal o mnogih poklicih, tudi o poklicu psihologa, veterinarja in gozdarja. Če ne bi v prvo opravil sprejemnih izpitov, ne bi več poskusil.”

• **Je igrilstvo večšina, obrt ali nanj gledate kot na poslan-**

stvo?

“Ko človek postane igralec, je čisto legitimno, da svoje delo razume kot poslanstvo. Ampak igrilstvo je dejavnost, lahko rečemo tudi obrt, s tisočletja starimi določenimi parametri. Zdaj, ko sem v srednjih letih, me moti, da se iz igralskega ustvarjanja izganjata stroka in obrt. Igranje je poustvarjanje. Šele ko se besed, ki niso naše, naučimo na pamet, ko jih ponotranjimo, lahko dodamo vlogi svojo noto, jih umesenimo in besedilo nadgradimo. Pri čemer ne smemo nikoli pozabiti, da ima dramsko ustvarjanje svoje zakonitosti že od starogrškega gledališča in tedanjih filozofov naprej.”

• **Kako se kaže ta izgon stroke?**

“Verjetno se, ne le v gledališkem svetu, ampak v življenju nasploh, vse dogaja v krogih. V tem kroženju se v različnih obdobjih izmenjujejo gledališče igralca, režisersko gledališče, gledališče koncepta ali, kot rečemo danes, 'postdramsko' gledališče. A se krog vedno sklone k igralcu, k besedilu, lahko bi rekli tudi h klasiki. Ne zagovarjam zaprašenega gledališča, ampak na trenutke postane igralec, sploh ko ima za seboj dolgo kilometrino, utrujen od eksperimentov postdramskega gledališča, ki včasih mrcvari klasične tekste in se producirajo predstave, ki ne nagovarjajo širšega segmenta občinstva. Vseeno menim, da gledališče ni kraj za intelektualno razglabljanje, ampak prostor izkustva, prostor tistega, kar vidimo in slišimo. Je univerza in univerzum iracionalnega, nenavezana na razum in logiko. Je umetnost, ki je, tako čutim jaz, namenjena vsem, eliti in običajnemu ljudstvu. To pa ne pomeni, da sme biti poceni in banalno. Dobra plat gledališke umetnosti je ravno v tem, da s pravilnim prijemom zabrenka na prastrune sleherne osebe slehernega časa.”

• **Kar je spet paradigma, stara dva tisoč in več let ...**

“Ja, znanost in tehnika sta bliskovito napredovali, človeška duša pa ostaja stara. Ob vsem spoštovanju do režiserjev ne smemo pozabiti, da so bili v antični Grčiji,

zibelki gledališča, potrebni predvsem igralec, dober tekst in seveda gmotna podpora mecena.”

S Črtomirjem v novo obdobje

• **Je igralcu težko igrati v predstavi, ki mu ni več?**

“Pravzaprav ne, saj je to naša služba in poklic. Na drugi strani pa z leti vedno bolj, ker igralec izostri intuicijo in že ob prvem branju začuti, ali bodo napisane besede prenesle utelešenje v uprizoritvi. Čeprav dober prvi vtis še vedno ni zagotovilo za ustvarjalni užitek, saj lahko neduhovit uprizoritveni koncept, ki podcenjuje nesmrtnost klasičnega dramskega besedila, uniči vso sporočilnost.”

• **Če bi živeli kje drugje, bi si morda glede na dolg seznam vlog in nagrad zdaj že izbirali režiserje in vloge ...**

“Morda. Nikoli se nisem vmešaval v zasedbe in izbor repertoarja. Za to je zadolžen umetniški vodja. Čeravno je bilo to včasih za igralca z daljšim stažem samoumevno. Če bi živel kje drugje, kar me v resnici ne mika, pa bi lahko povedal kaj več o tem.”

• **Od dolgega seznama vaših vlog vsakemu gledalcu ostaja v spominu kakšna druga. Marsikomu verjetno vloga Črtomirja v Krstu pri Savici, ki ste jo odigrali ob otvoritvi nove gledališke stavbe v mestu. Je bila takrat odločitev, da pridete nazaj, samoumevna?**

“Pravzaprav nikoli nisem želel 'zbežati' z Goriške. Takrat se mi je ponudila priložnost, da grem v mariborsko gledališče k Tomažu Pandurju, in priložnost sem izkoristil. Na ponudbo takratnega umetniškega vodje Marka Sosiča, da odigram Črtomirja v predstavi ob otvoritvi nove stavbe, sem se vrnil. Če pa poletim še na čisto konkretno raven, je tedaj preskočil plamen med nama s sedanjo partnerico in mamojih otrok, s katero sem še vedno.”

• **Kako ste takrat gledali na novogradnjo? Je pomenila veliko pridobitev?**

“Seveda, čeprav je bilo gleda-

lišče v Solkanu, kjer sem nekaj let prej nastopil svojo prvo službo, majhno, prijetno. Tam smo si bili zelo blizu, bolj tesno skupaj in smo ta prostor kasneje tudi pogrešali. Solkanski oder je bil zaradi svojih dimenzij primernejši za realistično igro. Oder v novi stavbi je manj akustičen, vendar precej večji in tehnično zmogljivejši. V vsakem primeru je moderna stavba gledališča za Novo Gorico ogromna pridobitev. Vedno poudarjam, da je to, da imamo v tako majhnem mestu, kot je Nova Gorica, gledališče nacionalnega pomena, svetovni fenomen.”

• **To ste poudarili tudi pred dnevi, ko ste prevzeli Bevkovo nagrado. Zakaj je tako? Kako se je to zgodilo? Je to predvsem zasluga posameznikov, ki so bili vizionarski, močni, trmast?**

“Kot odraščajočemu mi je dala domača krajina toplo naročje socialne varnosti, šolanja in kasneje zaposlitve v takratnem Primorskem dramskem gledališču v Solkanu, ki je preraslo v gledališče državnega pomena, kar je nedvomno sad dela vseh zaposlenih. In kot pravi pregovor: 'Nekdo danes sedi v senci, ker je nekdo, nekoč, posadil drevo.' Gre za sovpadanje več stvari. Nekaj gotovo pripomorejo specifična geografska pozicija Nove Gorice in zgodovinski dogodki v prejšnjem stoletju. A ključen je več kot petdesetletni trud, kakor tudi ustvarjanje ansambla in drugih udeležencev, ki so sodelovali. V tem smislu ima pomembno delo predvsem visoka kakovost produkcije nekdanjega Primorskega dramskega gledališča v Solkanu in kasneje v novi stavbi. Po odzivih občinstva vidim, da je le to vzgajeno. Med njimi so abonenti, ki v teater hodijo petdeset let in jih je nemogoče 'prevarati' z nekakovostnimi uprizoritvami.”

• **Je to prednost? Je blagoslov?**

“Je in ni. Sreča je, da imamo repertoarno gledališče in stalni gledališki ansambel. Navsezadnje to pomeni varnost. Ampak vedno sem zadihal, ko sem kot gost šel

odigrati kakšno vlogo v ostala slovenska gledališča. Institucija zna biti nekoliko omejujoča ali pa človeku nudi preveliko lagodje. Zato se mora igravec sam stresti in se spraviti v pogon, da ostane ustvarjalen.”

“Pa kaj boš v tisti Gorici!”

• **Vrniva se k naročju - kot ste omenili, je bila v gledališču v Solkanu vaša prva služba. Po študiju bi lahko ostali v Ljubljani. Zakaj niste? In ali je to, da ste se vrnili, pomenilo, da ste v prvem obdobju svoje kariere na odru stali v večjih in zahtevnejših vlogah, kot bi, če bi se pridružili kakšnemu večjemu ansamblu?**

“Nisem veliko načrtoval. To je bila nekakšna življenjska nuja. Ob vračanju v lokalno okolje nisem čutil frustracij, čeprav so mi sošolci oponašali: 'Pa kaj boš v tisti Gorici!'. Kot študent sem v mariborskem gledališču sodeloval z Vinkom Möderndorferjem. Predstavo si je ogledal tudi takratni direktor novogoriškega gledališča Tomo Dumančič in me povabil. Poleg tega da sem bil štipendist novogoriškega gledališča, mi niti kontinentalnost Ljubljane v tistem obdobju ni prijala, saj se še nisem rešil vseh adolescentnih težav in sem se zato toliko rajši vrnil v domače okolje. Tu sem kot najmlajši igravec odigral veliko kapitalnih vlog domače in svetovne dramatike. Če bi ostal v prestolnici, se mi to najbrž ne bi zgodilo.”

• **Je bila to za vaš igralski razvoj srečna okoliščina?**

“Absolutno, igravec je praktik, človek izkustva. Prepirljivost človeka, tudi igralca, je stvar obrabe. Ko si mlad, pa z velikimi očmi gledaš vse koncepte, režiserje, prijeme, ponujene vloge. Ko ti ponudijo veliko vlogo, se lahko včasih odzoveš tudi z ošabnostjo. To je nevarno. Igravec mora ohraniti ponižnost do dela in avtorjev. Do uživanja sadov svojega dela lahko prideš le s trdo disciplino. Igravec ni poklic, ki bi trajal osem ur na dan, ampak zahteva trajno osredotočenost. Zdi se mi, da se tudi moje zasebno življenje giblje znotraj

vlog in pogosto nanj gledam skozi optiko vsakokratne uprizoritve. To je nasprotje, ki včasih povzroča tudi življenjske težave, a s pravilno dozo samoobvladovanja je vse mogoče nadzirati. Starogrška beseda za igralca je 'hipokrit', torej licemer. Ampak to mora biti ustvarjalno licemerstvo, ki ne sme vplivati na človeški značaj. Igralstvo me je izučilo, da je za vsa žalost tega sveta krivo licemerje. Vse dramske vloge v sebi nosijo kode ljudi in igra je način preživetja. Ne igrajo samo igralci, v življenju igramo vsi, ko mislimo eno, govorimo drugo in delamo tretje.”

• **Nihče od nas ni samo en človek ...**

“Gotovo ne. Ljudje smo polni nasprotij in starejši kot sem, manj maram ljudi, ki natanko vedo, kaj hočejo.”

• **Ker so vam malo sumljivi?**

“Zelo sumljivi. Kapitalizem ustvarja robote, ki naj bi dajali vtis, da vedo, kaj hočejo in kaj je potrebno. Te težnje v svojih ekstremnih oblikah zrastejo v raznorazne fašizme.”

• **Je dvom torej plemenit?**

“Nedvomno. Nevarno pa je, ko se človek izčrpa v vprašanju, kdo sploh je. Saj veste, kaj pravijo modri: Moraš se imeti rad, vendar ne preveč, ker to vodi v narcisoidnost.”

Učenje teksta na kolesu

• **Večkrat ste rekli, da se vam ne zdi potrebno, da igravec utone v svojem liku, da se vanj izgubi. So besede o popolnem poistovetenju tudi neke vrste pretiravanje?**

“Ja, res sem to govoril. A marsikaj se zgodi. Tudi to, da bi moral kakšno vlogo odirati drugače, zdaj, ko gledam nazaj. Naš cilj je imeti nadzor nad egom, nad čustvi le delno, saj je v gledališko besedilo vtisnjeno življenje, ki ne dovoljuje pretiranega naturalističnega izživljanja, a brez čustev smo zgolj stroj brez duše in občinstvo to opazi.”

• **Berete?**

“Berem veliko. Ko pa se s spošto-

vanjem posvetim besedilu, ki ga uprizarjamo, bi mi čtivo druge vrste tako odvrčalo pozornost, da se ne bi mogel v celoti predati. Tudi zavoljo sposobnosti pomnjenja, ki z leti usiha.”

• **Znani ste bili po tem, da se učite teksta med kolesarjenjem ali hojo v hrib. To še vedno počnete?**

“Ja, še vedno sem precej kinetičen tip, a tudi moje telo se stara.”

• **Zakaj ste po vašem mnenju tako zablesteli v vlogah avtorjev dramatike absurda? Zakaj vam tragikomičnost, grotesknost, absurdnost tako ležijo?**

“O, hvala. Ne vem, morda zato, ker se pri Beckettu nič ne zgodi, kar sem v največji možni meri skušal podoživeti. To je strokovno napisana antidrama ali, nekoliko cinično, postdrama. Danes pozornost pritegnejo turške, srednje in južnoameriške televizijske zgodbe, ki so všečne, a na drugi strani izvotlene. Pri Beckettu pa se lokalno spaja z vesoljnim. Pri njem najdemo besede in dialoge, ki jih udeleženci čakajoč in gibajoč se v vsakdanjosti, ob prepirih in ob spravah, v žalosti in smehu. V sebi nosijo tragikomično ujetost človeškega rodu, nemočno begajočega med formo in vsebino. K uspešnosti mojih vlog sta bistveno prispevala domišljija in prijem režiserja Vita Tauferja. Ko sem, osemletnik, splezal na drevo, sem uzrl povsem drugačen svet. To je bila dobra šola. Tudi kot odrasel sem ohranil lastno percepcijo, včasih logično, včasih absurdno, vselej pa pristno. Kljub goram podatkov, ki nas zasipajo dneve, mesece, desetletja.”

• **Je prijem pripeljal do tega, da so bile te postavitve precejšnja uspešnica med občinstvom, kar ni običajno za tovrstna besedila?**

“Vedno si želim teatra, kjer bi se klasični teksti prav s pravilnimi prijemi približali ljudem. Saj zaradi njih tudi smo.”

• **Kaj lahko gledališče sploh da**

človeku 21. stoletja, ki je hkrati razvjen in otopel od vse digitalne fascinacije v sodobni vizualni kulturi?

“Nekaj več in boljšega, namesto manj in slabšega, kakršno je tudi geslo Sindikata Glosa, kateremu predsedujem v našem gledališču. Všeč mi je, ko žive gledališke strasti in čustva ustvarjalcev prebijejo ščit občinstva, da postanejo vsi gledalci en sam sočutni del odrske utvare. Ob velikih igralskih kreacijah svojih kolegov sem doživel, da sem se, ob natančno odigranih prizorih, čeprav sem vjen vseh fint poklica, velikokrat od srca nasmejal ali pa skoraj potočil solzo.”

• **Znanje in poznavanje vas torej ne ovirata pri tem, da v polnosti uživate v gledališki umetnosti?**

“Ne. Velikokrat grem v gledališče kot običajen obiskovalec. Gledališče požiram z očmi in vizualnost me pelje v močno čutenje. Večinoma uživam, včasih pa sem malo razočaran. Predvsem kadar me uprizoritev sili k temu, da bi moral nekaj razumeti. Tega ne potrebujem. Včasih se mi zdi, da je slovenski teater preveč hladen in mehanski. Veliko vlogo pri tem igra poetika umetniških vodij gledališč in njihov izbor repertoarja. Pogrešam več klasičnih tekstov.”

• **Pogrešate tudi Primoža Bemberja ...**

“Imel je najboljši nos za zasedbe in izbor tekstov, ki so bili vpeti v okolje, obenem pa globalni. Naš teater je tudi zaradi visoko kakovostne umetniške produkcije in umetniške rasti ansambla v njegovem obdobju postal to, kar je. Nanj gledam kot na gledališkega človeka z veliko začetnico, idealista, ki je še verjel, da gledališče lahko spreminja svet. V gledaliških krogih je zapostavljen in priznati bi mu morali večjo veljavo.”

Z druge strani odra

• **Kako se je zgodilo, je bila spet ena od zgoraj omenjenih življenjskih nuj, da ste začeli prevzemati režijsko vlogo v**

amaterskih skupinah? In kako vi v tej vlogi izbirate in vodite igralce?

“Po naravi sem kar anarhist. Tudi v instituciji nisem vselej priznaval avtoritet, razen avtoritete avtorja. Amatersko gledališče ti omogoča, da si vse v enem, da živiš tisto, tako imenovano revno gledališče skupaj z ljudmi, ki jim je ta dejavnost tudi neke vrste terapija. To mi je večkrat bila protitež institucionalnemu delu, ki zna biti togo. Srčna energija ljubiteljskih gledališč mi pogosto celi rane praznine, ki jo zapuša poklicna izgorelost. Občudovanja vredna gledališka vztrajnost ljubiteljskih ustvarjalcev mi vedno znova vrača izgubljeno vero v igralski poklic. Igralce pa izbiram po intuiciji.”

• **So se kdaj pritožili? Se krejajo z vami?**

“Se, se ... Tista nepotrpežljivost, ki jo jaz očitam režiserjem v svojem poklicu, je postala tudi meni lastna. Ko denimo igralci ne znajo besedila, se pred njimi naenkrat spremenim v najbolj krut arhetip režiserja. Ob tem ni odveč opozorilo, da je po starih gledaliških zakonih moral imeti igralec besedilo vsaj mesec dni pred začetkom študija, ravno zato, da je v tem času mogel premagati primerno razdaljo ter primerno parirati režiserju in drugim, ki imajo na uprizoritev pogled z nasprotne strani odra. V amaterskem gledališču sem dodobra spoznal tudi to plat.”

• **Kakšno je v tem trenutku v Sloveniji dostojanstvo igralca? In kako se je to spremenilo skozi vašo kariero?**

“Precej se je spremenilo. Zgodil se je preobrat iz igralskega v režisersko - konceptualno gledališče in nestrpnost čakam, kdaj se bo žoga spet vrnila k igralcu. Brez igralca namreč ni gledališča.”

• **Čeprav slovenski kulturni prostor ima svoje ikonične igralske obraze, s katerimi so se poistovetile generacije ... Kako je nositi igralski obraz po ulici v lokalnem okolju? Vas prepoznajo, ustavljajo, se pogovarjajo?**

“Mesto, kot vemo, ni veliko. Seveda me ljudje poznajo in po kakšnih odmevnejših predstavah sem deležen neposrednega odziva gledalcev. Ljudi zanima, kako poteka naše delo, radi se pogovarjajo o stvaritvi, ki so jo gledali prejšnji večer, kar pripelje do tega, da tudi kakšno globljo razdremo. Lagal bi, če bi rekel, da mi to ne prija.”

• **Kakšno je trenutno vzdušje v Slovenskem narodnem gledališču Nova Gorica?**

“Pravzaprav je vzdušje dobro. Prav je, da se je gledališče pomladilo, četudi morda na skorajda revolucionaren način. Začimbe starejših in mlajših igralcev bi morali združevati bolj prefinjeno in z več občutka. Spominjam se, da smo, ko smo prišli v gledališče, na starejše igralce gledali s strahospoštovanjem, ki nam je naš prevelik ego tiščalo navzdol. To je tista zdrava mera konzervativnosti. A morda je to le moj predsodek.”

• **Vprašanje tudi, kako so se počutili vaši starejši kolegi, ko ste vi prišli v gledališče ...**

“Ne vem, tega mi niso povedali. Upam, da nimajo o meni slabega mnenja. Prav je, da se ansambel pomlaja. Nova Gorica je majhno mesto. Tako kot nas radi vidijo v Ljubljani in drugod po Sloveniji, nas doživljajo kot nove obraze, tako imamo pri nas mlade, ki bodo to gledališče peljali naprej.”

Donkijhotovski idealizem

• **In kakšne so ambicije gledališča? Dovolj visoke?**

“Kot sem povedal tudi v zahvalnem govoru: Goriško kot pokrajino so lovke civilizacije redko spustile in ji dovolile zadihati. V strahu pred centralizacijo se preveč trudimo postajati všečni centrom odločanja kot vzorcem moči. Gledališče je ustvarjeno za ljudi. Vedno smo poslušali, da šele po trideseti ponovitvi predstava doseže tudi finančno pokritost. Vprašanje, kakšnega gledališča si v resnici želimo, je seveda kompleksno, ampak če predstava ni narejena po merilih obrti in je potem dvorana prazna, bi moral nekdo za to prevzeti odgovornost. Brez iz-

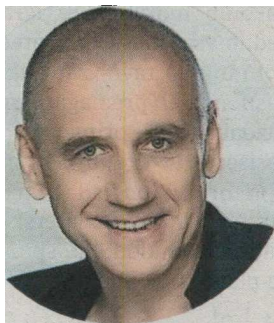
govorov o tem, da je, denimo, predstava namenjena zgolj določenemu sloju občinstva. Nova Gorica je v tem smislu še toliko bolj občutljiva, saj ima majhno zaledje. Sicer so ambicije pravišnje, skupaj pa se bomo potrudili, da bomo še uspešnejši.”

• **Klasično vprašanje za igralca: po več kot devetdesetih vlogah, kar je za marsikoga cela igralska kariera in še več: katere so vloge, ki še čakajo? Česa niste odigrali?**

“Marsičesa, saj si nisem nikoli dovolil izbirati vlog. Četudi morda igralcem v nazivu prvak to pritiče. Zanima me vloga Maxa v Pinterjevi Vrnitvi domov. Privlačijo me nekateri Molierovi liki, ki ostro rišejo vedno žive ljudske karakterne slabosti. Igral bi, denimo, Namišljenega bolnika, Skopuha, morda ponovno Ljudomrzneža. Intrigira me tudi lik Don Kihota. Želel sem si ga igrati že pred dvajsetimi leti, ampak so rekli, da sem premlad. Ne vem, kdaj in če bom dovolj star. Ravno tako ne vem, kdo je večji idealist, Don Kihot ali Sancho Pansa. Vem pa, da večni idealist ostajam sam.” •

“Ob vračanju v lokalno okolje nisem čutil frustracij, čeprav so mi sošolci oponašali: 'Pa kaj boš v tisti Gorici!'”

“Ne zagovarjam zaprašenega gledališča, ampak na trenutke postane igralec, sploh ko ima za seboj dolgo kilometrino, utrujen od eksperimentov postdramskega gledališča, ki včasih mrcvarijo klasične tekste.”

PROFIL

Čarne podobe Goriške

Dramski igralec **Radoš Bolčina** se je rodil 10. marca 1965 v Šempetru pri Gorici. Dramsko igro je študiral na AGRFT v Ljubljani. Takoj po zaključku študija je začel sodelovati v predstavah Primorskega dramskega gledališča (PDG) Nova Gorica, ki je takrat še imelo sedež v Solkanu. Izoblikoval je cel niz izostrenih in

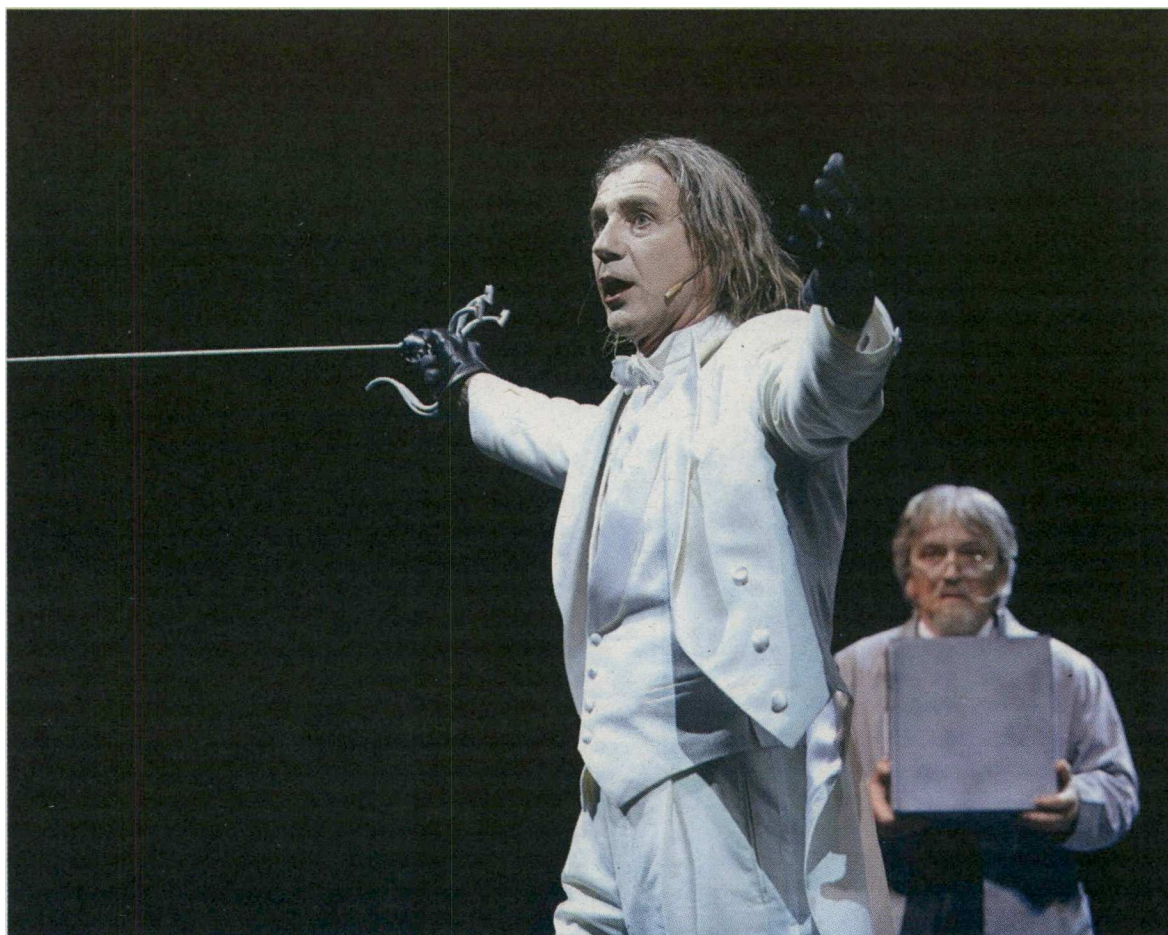
karakterno zapletenih naslovnih vlog, za katere je bil tudi večkrat nagrajen. Tako je za vlogo Clova v Beckettovem Koncu igre prejel Borštnikovo nagrado za igro leta 1999, leta 2002 pa enako nagrado za vlogo Tomaža v Goldonijevih Primorskih zdrahah. Na Borštnikovem srečanju je bil nagrajen tudi leta 2005 za vloge Odisej, Taboriščnik, Alda, Brezimni, Nekdo in Orfej v Levi/Fišerjevi drami Medtem. Za vlogo Estragona v Beckettovi igri Čakajoč na Godota pa je leta 2004 prejel nagrado Prešernovega sklada.

Prvak novogoriškega nacionalnega teatra se je preizkusil tudi v ljubiteljskem ustvarjanju in je nepogrešljivo srce številnih amaterskih skupin.

Kljub temu da gostuje v drugih slovenskih gledaliških hišah in je kratko obdobje preživel v Mariboru v času, ko je tam režiral Tomaž Pandur, Bolčina ostaja tesno na-

vezan na domače kraje.

O Novi Gorici govori z naklonjenostjo in pripadnostjo. Ko je na odru SNG prejel najvišje občinsko priznanje na področju kulture, je med drugim rekel: "Primorska, predvsem pa Goriška krajina, je vse od otroštva - pa kakršnokoli politično oznako je takrat nosil tisti lepi čas - v nas vtisnila prtljago podob in spominov, brez katere bi se kasneje le težko znašli v Velikih mestih, polnih samote. Te čarne podobe so ostale neusahljiva orožarna, prepotrebna za ustvarjanje vsega lepega, meni pa v veliko pomoč pri oblikovanju gledaliških vlog, saj temperament Goriške pokrajine, razpet med mirno liriko morja in divjo trdoto hribov, še vedno vztrajno kleše neizmerno bogate arhetipe ljudskih karakterjev, ki so radovednemu igralcu in drugim ustvarjalcem neusahljiv vir likov svetovne dramatike, književnosti, znanosti, slikarstva, glasbe ..." • **VH**

Radoš Bolčina v predstavi Zmaj v istoimenski naslovnici vlogi (2014/15)